

Sygn. akt VII Ka 707/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2023 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Jolanta Jankowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Olsztynie Mirosława Zelenta

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2023 r.

sprawy: **G. K. (1) (K.)**, ur. (...) w P., syna R. i A. z domu W.

oskarżonego z art. 178b kk, art. 224§2 kk, art. 178a§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Giżycku V Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Węgorzewie z dnia 31 maja 2023 r., sygn. akt V K 226/21

I utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II zasądza od oskarżonego G. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) zł tytułem opłaty za II instancję.

FORMULARZ UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO (UK 2)

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VII Ka 707/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Giżycku V Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Węgorzewie z dnia 31 maja 2023 r. w sprawie V K 226/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego G. K. (1)

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1	<p>1/ obraży przepisu postępowania, tj. art. 7 k.p.k., przez dokonanie błędnej oceny dowodów z opinii chemiczno-toksykologicznej oraz zeznań złożonych w charakterze biegłych przez mgr farm. B. G. i P. S., skutkującej przyjęciem, że stwierdzone tempore criminis stężenie środka odurzającego w organizmie oskarżonego oddziaływało na jego ośrodkowy układ nerwowy w sposób równoważny z działaniem alkoholu etylowego w stężeniu powyżej 0,5% podczas gdy z rzeczonych środków dowodowych, a zwłaszcza depozycji procesowych biegłej sądowej mgr farm. B. G. złożonych na rozprawie głównej w dniu 19 maja 2023 r. wynika, że jej wniosek (tj. co do oddziaływania stężenia środka odurzającego w sposób równoważny z działaniem alkoholu etylowego powyżej 0,5%) został poczyniony jedynie na podstawie badań o charakterze generalnym, w których udział miał brać Instytut(...). J. Z. w K., natomiast w rozpoznawanej sprawie biegłe sądowe nie były w stanie stwierdzić jednoznacznie, czy wysokość stężenia owego środka w organizmie oskarżonego w rzeczywistości miała na niego wpływ tożsamy z działaniem alkoholu etylowego w stężeniu wyczerpującym znamiona czynu zabronionego z art. 178a § 1 k.k. podkreślając, iż jest to wyłącznie kwestia tolerancji</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

indywidualnej, wskutek czego Sąd I instancji przyjmując sprawstwo i winę oskarżonego w popełnieniu wspomnianego występkę kierował się wyłącznie kryterium ilościowym stężenia przedmiotowego środka w organizmie oskarżonego, zaniechując w istocie badania (analizy), czy środek ten miał realny wpływ na sprawność psychomotoryczną oskarżonego krytycznego dnia, która to obraza miała wpływ na treść orzeczenia, albowiem doprowadziła do poczynienia przez Sąd o quo błędnych ustaleń faktycznych, powodujących przypisanie oskarżonemu sprawstwa i winy w popełnieniu czynu zabronionego stypizowanego w dyspozycji art. 178a § 1 k.k., w sytuacji w której - w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego - uznać należy, iż rzeczony środek nie miał wpływu na sprawność psychomotoryczną oskarżonego w dniu zdarzenia;

2/ błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na ustaleniu, że oskarżony w dniu 17 września 2021 r. ruszył z zatoki autobusowej położonej w miejscowości W. w stronę asp. szt. R. K. (1) i zmuszając go do ucieczki, zastosował przemoc w rozumieniu art. 224 § 2 k.k., celem zaniechano prawnej czynności służbowej, podczas gdy zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do poczynienia ustaleń faktycznych zbieżnych z tymi dokonanyymi przez Sąd I instancji, albowiem okoliczności związane przede wszystkim z umiejscowieniem asp. szt. R. K. (1) w krytycznym czasie (tj. przy przednim lewym kole pojazdu oskarżonego) oraz zachowaniem

oskarżonego (który przed ruszeniem do przodu cofnął pojazd o ok. 3 m) świadczą o działaniu oskarżonego ukierunkowanego na uniknięcie potrącenia funkcjonariusza Policji znajdującego się w pobliżu i umożliwienie jego ominięcia, co potwierdza wyjaśnienia oskarżonego w których kwestionował zamiar potrącenia funkcjonariusza Policji krytycznego dnia, który to błąd miał wpływ na treść orzeczenia, gdyż doprowadził do uchybienia podstawowej gwarancji procesowej w postaci zasady in dubio pro reo wyrażonej w treści art. 5 § 2 k.p.k., a nadto spowodował błędne przypisanie oskarżonemu sprawstwa i winy w popełnieniu występku stypizowanego w treści art. 224 § 2 k.k.

Jednocześnie, gdyby Sąd II instancji z jakichś względów nie podzielił wyżej sformułowanych zarzutów obrony, jedynie z daleko posuniętej ostrożności procesowej, obrona, stosownie do treści art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k. w zw. z art. 427 § 2 k.p.k., zaskarżonemu orzeczeniu zarzuca nadto:

3/ błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na pominięciu przez Sąd I instancji okoliczności dotyczących właściwości i warunków osobistych oskarżonego, a także sposobu jego życia i zachowania po krytycznym okresie czasu, sprowadzającego się zwłaszcza do świadomego i dobrowolnego poddania się przez oskarżonego zamkniętej terapii leczenia uzależnień, który to błąd miał wpływ na treść wyroku, albowiem poprzez nieuwzględnienie dalszych okoliczności łagodzących i nadanie zbyt dużej wagi okolicznościom obciążającym

	doszło do wymierzenia rażąco niewspółmiernych jednostkowych kar pozbawienia wolności (a w konsekwencji także kary łącznej) o charakterze bezwzględny.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p><i>Apelacja obrońcy oskarżonego jest chybiona i jako taka nie zasługiwała na uwzględnienie.</i></p> <p>Na wstępie należy zauważyć, iż w ocenie Sądu Okręgowego wydane przez Sąd I instancji rozstrzygnięcie zapadło na podstawie prawidłowo poczynionych ustaleń natury faktycznej, jak też i prawnej. Sąd Rejonowy dokonał szczegółowej i prawidłowej analizy materiału dowodowego. Także wnioski powzięte przez Sąd na podstawie przeprowadzonych w sprawie dowodów, zdaniem Sądu Okręgowego, są logiczne, spójne i konsekwentne, dokonane w oparciu o zasady doświadczenia życiowego. Wnioski te są przekonująco uzasadnione.</p> <p>Apelacja nie wskazuje na żadne takie okoliczności, które nie byłyby przedmiotem uwagi Sądu i nie zawiera też żadnej, merytorycznej argumentacji, która rozważania tego Sądu mogłaby skutecznie podważyć. Wobec powyższego zarzuty skarżącego, jakoby Sąd I instancji bezpodstawnie nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, nie mogą być uznane za zasadne. Apelacja sprowadza się w rezultacie do polemiki z ustaleniami Sądu i wyciągniętymi z tych ustaleń wnioskami.</p>		

Formułując zarzuty przeciwko zapadłemu rozstrzygnięciu skarżący podporządkował ich treść linii obrony prezentowanej przez oskarżonego, nie znajdującej jednak swego odzwierciedlenia w przeprowadzonych dowodach. Analiza sprawy nie pozwala na uznanie, że Sąd Rejonowy naruszył reguły oceny dowodów określone w art. 7 k.p.k., czy też zasadę obiektywizmu (art. 4 k.p.k.), w rezultacie dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne są prawidłowe.

W ocenie Sądu Okręgowego trafnie nie dał wiary tym wyjaśnieniom oskarżonego, w których zakwestionował on swoje sprawstwo co do czynów z art. 224§2 kk i art. 178a§1 kk.

Jak wynika z akt sprawy, G. K. (1) podawał, że rzekomo nie miał zamiaru potrącić policjanta albowiem gdy zobaczył podchodzącego do niego funkcjonariusza, który wyciągnął broń z kabury, „spanikował” i ruszył pojazdem. Tymczasem z jasnych i pełnych i tym samym wiarygodnych zeznań policjantów, w tym R. K. i A. O. wynika, że podczas próby przeprowadzenia kontroli drogowej w miejscowości W., oskarżony ruszył do przodu samochodem gdy R. K. znajdował się przed jego pojazdem. Sąd I instancji prawidłowo oparł ustalenia faktyczne na zeznaniach wymienionych funkcjonariuszy oraz P. C., T. K. i K. B.. Relacje tych świadków wzajemnie się uzupełniają i faktycznie stanowią relację z czynności służbowych podejmowanych przez nich w toku przedmiotowego zdarzenia. G. K. (1) kierując w dniu 17 września 2021 r. nie zatrzymywał się do kontroli, mimo tego że polecenie zatrzymania

pojazdu wydawali uprawnieni do tego funkcjonariusze z KPP w W. i KPP w G., którzy używali przy tym sygnałów dźwiękowych i świetlnych i kontynuował jazdę pojazdem przez szereg miejscowości powiatu (...) i (...): B., W., W., W., T., W., P., K., M., W., O., P., S., G..

Ustalone zachowanie oskarżonego w szczególności zmusiło R. K. do odskoczenia i schowania się za radiowóz i jedynie to pozwoliło policjantowi na uniknięcie potrącenia – porównaj k. 279 odw.-280, k. 280 odw. Zasadnie zatem w tym zakresie w uzasadnieniu zauważono, że „G. K. (1) w trakcie długiej ucieczki kilka razy ominął blokady stosowane wobec niego przez policjantów, przy czym przynajmniej kilka razy udało mu się to dlatego, że jechał z dużą prędkością na pojazdy policyjne, zaś obawiający się zderzenia policjanci, cofali radiowozy”. Prawidłowo tym samym przyjęto, że oskarżony podczas czynności kontrolnych dokonywanych przez funkcjonariuszy policji z KPP w W., ruszył pojazdem, którego był kierowcą w stronę R. K. (1), i tym samym czym zmusił go do ucieczki. W konsekwencji G. K. niewątpliwie zastosował wobec policjanta przemoc, aby zmusić go oraz drugiego funkcjonariusza A. O. (2), (który co istotne nawet w tym momencie oddał strzał w kierunku opony), do zaniechania wykonywania czynności służbowych.

Co do zarzutu apelacji obrońcy w zakresie czynu z pkt III aktu oskarżenia, odnośnie którego G. K. podawał, że nie palił marihuany tuż przed wyjazdem samochodem od kolegi, u którego wówczas przebywał z wizytą a mógł natomiast spożywać

jakieś grzybki o właściwościach halucynogennych, nie wykluczał również że palił marihuanę, jednak nie robił tego tuż przed jazdą to i w tym wypadku nie mógł być on uwzględniony.

Tymczasem z treści opinii biegłych z zakresu toksykologii wynika, że badania krwi oskarżonego wskazały na stężenie (...) substancji psychotropowej z grupy (...) w postaci (...) oraz na stężenie (...) metabolitu kwasu (...) (...). Zasadnie tym samym Sąd Rejonowy stwierdził, że „G. K. (1) musiał zapalić ziele konopi nie wcześniej niż 6 godzin przed pobraniem krwi. W przypadku, gdyby oskarżony nie zażywał marihuany przez 3 dni przed zdarzeniem, stężenie (...) byłoby na poziomie 1 ng/ml”. Jak bowiem wynika z treści opinii podczas palenia zieli konopi maksymalne stężenie(...) we krwi osiągane jest w ciągu kilku minut, po czym gwałtownie spada. Natomiast (...) jest wykrywany we krwi do kilkudziesięciu (ok. 20) godzin, w moczu nawet kilka dni. Biegli ponadto wskazali również, że (...) jest składnikiem występującym tylko w roślinach z rodziny konopi, nie jest zatem możliwe, by występował w jakichkolwiek grzybach- porównaj k. 377 odw.-378.

Sąd I instancji w pełni prawidłowo uznał, że wnioski płynące z opinii biegłych z zakresu toksykologii zasługuje na uwzględnienie. Opinia została sporządzona przez osoby dysponujące wiedzą specjalistyczną, jest jasna i logiczna oraz nie zawiera luk i sprzeczności.

W konsekwencji słusznie Sąd Rejonowy ustalił i przyjął że G. K. (1) dopuścił się czynu z art 178a§1 kk albowiem kierował pojazd

będąc pod wpływem substancji psychotropowej grupy(...) w postaci (...)w stężeniu(...)i jej metabolitu kwasu (...) w stężeniu(...), które oddziaływały na ośrodkowy układ nerwowy w sposób równoważny z działaniem alkoholu etylowego w stężeniu powyżej 0,5‰.

W konsekwencji brak było podstaw do zakwestionowania tak ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy, jak i dokonanej oceny prawnej czynu oskarżonego co do wszystkich przypisanych mu czynów.

Także wbrew stanowisku skarżącego nie budzi zastrzeżeń rozstrzygnięcie o bezwzględnej karze pozbawienia wolności i tym samym Sąd Okręgowy w pełni aprobuje argumentację jak na k.398.

Stopień społecznej szkodliwości czynów oraz stopień zawinienia G. K. (1) jest bardzo wysoki. Wprawdzie na korzyść oskarżonego przemawia jego dotychczasowa niekaralność oraz pozytywne opinie pracodawcy, to te okoliczności nie mogą przemawiać za orzeczeniem kary o charakterze wolnościowym. G. K. poprzez wielokrotne karygodne zachowania dopuścił się trzech czynów zabronionych popełnionych z premedytacją. Oskarżony, poruszając się samochodem, jadąc w porze nocnej przez wiele miejscowości i pomimo blokad uniemożliwił zatrzymanie pojazdu, czym naruszył istotne dobra związane z zagrożeniem bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tak wobec innych uczestników ruchu jak i funkcjonariuszy oraz faktycznie stwarzał zagrożenie dla życia i zdrowia interweniujących policjantów, którzy zmuszeni byli

<p>nawet do użycia broni i oddania strzału.</p> <p>Tym samym konieczne było orzeczenie wobec G. K. (1) kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania albowiem w ustalonych okolicznościach faktycznych jedynie taka kara pozwoli na osiągnięcie celów z art.. 53 kk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego orzeczenia w całości i orzeczenie odmiennie co do istoty poprzez:</p> <p>1/ wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 1 lit a) części dyspozytywnej skarżonego wyroku stwierdzenia, że: „a nadto prowadził wyżej wymieniony pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, znajdując się pod wpływem środka odurzającego, a mianowicie substancji psychotropowej z grupy(...) w postaci(...) (...)w stężeniu (...) / jej metabolitu kwasu (...) w stężeniu(...) oddziałującej na ośrodkowy układ nerwowy w sposób równoważny z działaniem alkoholu etylowego w stężeniu powyżej 0,5%" oraz kwalifikacji prawnej art. 178a § 1 k.k. w zw. art. 11 § 2 k.k., natomiast z podstawy skazania art. 11 § 3 k.k., z jednoczesnym złagodzeniem wymierzonej kary za występki z art. 178b k.k. i wymierzenie na tej podstawie, przy uwzględnieniu dyspozycji art. 37a 1 k.k. kary 1 (słownie: jednego) roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>2/ uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 224 § 2 k.k.; a w przypadku nieuwzględnienia powyższych zarzutów</p> <p>3/ zmianę zaskarżonego orzeczenia i wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary za poszczególne czyny zabronione przypisane oskarżonemu, w tym wymierzenie łagodniejszej kary łącznej o charakterze wolnościowym, względnie kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>W orzeczeniu Sądu I instancji nie stwierdzono obrazy przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych oraz rażącej niewspółmierności kary.</p>		

<p>OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	<p>PODLEGAJĄCE</p>
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Giżycku V Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w</p>	

Węgorzewie z dnia 31 maja 2023 r., sygn. akt V K 226/21 utrzymano w mocy.	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Sąd Okręgowy wobec wskazanych przyczyn nie znalazł podstaw do uwzględnienia zrzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiąże o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Uznając, że oskarżony jest w stanie ponieść koszty sądowe zasądzono od oskarżonego G. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze oraz kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) zł tytułem opłaty za II instancję.

PODPIS

ZAŁĄCZNIK DO FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego G. K. (1)	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Giżycku V Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Węgorzewie z dnia 31 maja 2023 r. w sprawie V K 226/21	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana